

מ"ת 15810/04 - מדינת ישראל נגד עז-אלדין רشك, וسام אירישיק, דאוד רشك

בית המשפט המחויז בירושלים

מ"ת 15810-04-20 ישראל נ' רشك (עוצר) וחת'

בפני כבוד השופט אביגדור דורות
ה牒קשת: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד סامي חוראני
מפרקליות מחוז ירושלים (פלילי)

נגד המשיבים:
1. עז-אלדין רشك (עוצר)
2. וسام אירישיק (עוצר)
3. דאוד רشك (עוצר)
ע"י ב"כ עו"ד שלמה גיגי ועו"ד ירון גיגי

**החלטה
(ביחס למשיב 3)**

לפני בקשה למעצר עד תום ההליכים וההחלטה זו נוגעת לסוגיות הריאות לכואורה ביחס למשיב 3.

כתב האישום

1. ביום 20.4.17 הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים בד בבד עם הגשת כתב אישום נגד המשיבים. כתב האישום עוסק באירועים שהתרחשו ביום 29.3.20 (האישום הראשון) וביום 30.3.20 (האישום השני). האירועים שהתרחשו ביום 29.3.20 נוגעים להתרחשות שאירעה במחנה הפליטים שועפט בירושלים בסמוך לבתיהם של משפטת רشك ומשפחה ח', במהלך מיוחסת למשיבים בני משפטת רشك הפעלת אלימות ותקיפה כלפי בני משפחת ח'. האירועים שהתרחשו למחרת היום נוגעים להתרחשות שאירעה בקרבת בית משפטת רشك ובגנים מיוחסת למשיבים תקיפה של כוחות הביטחון.

2. על פי האישום הראשון, ביום 29.3.20 בשעות הצהרים התפתח ויכוח בין המשיבים 1 ו-3 לבין ח' (להלן: "ע'"), בנוגע לתקנת מצلزمות על עמוד חשמל הממוקם מול בית משפטת ח'; המשיבים 1 ו-3 דחפו את ע' בצוותא יחד עם נוספים ממשפטת רشك שזהותם אינה ידועה במדוק וכתוצאה לכך נפל ע' לרצפה; או אז תקפו המשיבים 1 ו-3 בצוותא יחד עם הנוספים את ע' באגרופים ובעיטות ובתווך כר דקר המשיב 1 את ע' בפנוי, ברזוע שמאל וזרוע ימין, באמצעות סכך יפנית. על פי כתב האישום, בהמשך למתואר לעיל או במקביל לו, החלה במקום התקהלות של אנשים, וביניהם משיב 2, וכן מספר שכנים שזהותם אינה ידועה במדוק. כן הגיעו למקום אליו של ע', ח' וע' נוספים ממשפטת ח' שזהותם אינה ידועה במדוק, על מנת לחלץ את ע'. בשלב זה, במהלך ניסיון החילוץ, מיוחסת למשיבים תקיפת עמוד 1

משפחה ח' וביניהם ע', ח' וע', בידיהם וכן באמצעות אלות.

3. על פי כתוב האישום (האישום הראשון) אירעו לאחר מקום אירועים נוספים, במהלךם ביצוע המשיב 1 ירי באמצעות אקדח וכן תקיפה באמצעות סכינים אף ירי באמצעות רובת אוטומטי אולם אירועים אלה מיוחסים למשיבים 1 ו-2 ועל כן אין מקום לפרטם בהחלטה זו.

4. על פי האישום הראשון, כתוצאה מעשייהם של כל המשיבים, המפורטים בכתב האישום בסעיפים 11-9, נגרמו לע' חתכים בגופו וכן שבר באחת מצלעותיו והוא הופנה לבית החולים ומוקם לטפרים ולטיפול רפואי. על פי האישום הנ"ל, כתוצאה מעשייהם של המשיבים כאמור בסעיף 10 בכתב האישום (תקיפה ע', ח' וע', בידיהם ובאמצעות אלות), נגרמו לח' שפושים וכאבים בידו וברגלו.

5. בכתב האישום נטען כי בעשייהם גרמו המשיבים 2 ו-3 בצוותא לע' חבלה חמורה שלא כדין, כשהם נושאים נשך חם או קר, וכשהיו נוכחים שניים או יותר שחברו יחד לביצוע המעשה בידי אחד או אחדים מהם; וכן כי בעשייהם תקפו המשיבים בצוותא את ח' וגרמו לו מושך שההו נוכחים שניים או יותר שחברו יחד לביצוע המעשה בידי אחד או אחדים מהם. למשיב 3 מיוחסת חבלה חמורה בנסיבות חמירות, עבירה לפי סעיף 335(א)(1) ו-(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") בצוירוף סעיף 333 לחוק העונשין. כמו כן, מיוחסת למשיבים 2 ו-3 תקיפה בנסיבות חמירות, עבירה לפי סעיף 382 לחוק העונשין, בצוירוף סעיף 380 לחוק.

6. על פי האישום השני, ביום 30.3.2018 בשעה 00:18 או בסמוך לכך, הגיעו כוחות משטרתיים לבית משפט רשות, על מנת לבצע מעצרים כנגד חשודים באירועי מושא האישום הראשון. נטען כי עם הגיעו הכוחות למקום, החל ירי לעברם של הכוחות מכיוון בית משפט רשות וכן נזקו חפצים, אבניים ובקבוקי תבערה מגג הבית לכיוון הכוחות. למשיבים 1 ו-3 מיוחס ירי, בעצם ובצוותא עם אחרים, של חmissה בקבוקי תבערה לעבר הכוחות. למשיב 3 מיוחסת נטילת בקבוקי תבערה, הצטם בהזאה זה וזריקת הבקבוקים לעבר כוחות המשטרה. כתוצאה מהירוי ומהשלכת בקבוקי תבערה, נפגעו באורח קל שני שוטרים: האחד, נפגע כאשר בגדי התלקח מגיעת בקבוקי התבערה והשני, נחתך בידו כאשר קליע של נשך חדר לבגדיו.

7. על פי האישום השני, בעשייהם האמורים, ניסו המשיבים 1 ו-3 שלא כדין לפגוע באמצעות נשך מסוכן או פוגעני אחר בכוונה להטיל באדם נכות או מוות, או לגרום לו חבלה חמורה, או להתנגד למעצר או לעיכוב כדין, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור, מיוחסת להם חבלה בכוונה חמירות, עבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין.

טענות הצדדים בתמצית

8. בכל הנוגע לאישום הראשון נטען מטעם המשיב 3 (להלן: "המשיב") כי המתلون ע' סובב את גבו בטרם הותקף לכוארו ועל כן הוא לא יכול היה לראות מי מבין המעורבים תקף אותו. עוד נטען כי גם יתר עדות התביעה לא ראו ולא ציינו באופן מפורש כי המשיב השתתף בתקיפת ע'. עוד נטען כי אין יסוד לטענה שכותב האישום המיוחסת למשיב

תקיפה באמצעות אלה. לגבי הודיעתו של ח' ח' (עד תביעה 5), נטען כי הוא שיקר במצב נחosa וכל הודיעתו רצופה שקרים. עוד נטען כי המשב, אשר התגורר עשרות שנים בשכנות למשחת ח', הינו "חבר שלהם במשך שנים" וכי אין לו כל סיבה לתקוף או לפצע מי מהם. לטענת הסגנור, האישום המיחס למשב ביצוע בצוותא עם המשב 2, שווה "קליפת השום" ומדובר בטענה "ריקה מכל תוכן". נטען כי המשב לא היה בין התוקפים של המתלונים.

9. לטענת המבוקשת ביחס לאיום הראשון, יש בהודיעתו של ע' התייחסות מפורשת לכך שהմשב השתתף בתקופתו. כמו כן, נטען כי יש הודיעות ברורות על פייה המשיב השתמש במקרה או קרש לצורך התקיפה.

10. בכל הנוגע לאיום השני, נטען מטעם המשיב כי כוחות הביטחון אשר התקרכו לבית משפט רשם לא לבשו אמצעי זיהוי ולא הופעלו על ידם אמצעי זיהוי משורתיים כלשהם. על כן, סברו המשיבים ובני משפחתם כי מדובר בתגונה של משפחת ח' לאירועים שהתרחשו يوم קודם לכן, מבל' להבין כי מדובר בשוטרים. משום כך, מדובר בפעולות של התגוננות והגנה עצמית על

בitem ורכושם. לטענת הסגנור, כאשר הגיע הכוח הגלי ביחד עם הכוח הסמי והמשיב הבין זאת, הוא גרם לכך שככל יושבי הבית יצאו החוצה וישתו פעולה עם כוחות הביטחון. בנוסף על כן, נטען לכשל חקירת זיהוי המשיב כמעט בקבוקי התבערה. נטען כי לא נערך מסדר זיהוי או הצבעה, על מנת למנוע חשש של טעות בזכותו. כמו כן, נטען כי המשיב הינו בן 56, נודע עבר פלילי, וסובל ממספר מחלות לא פשוטות.

11. לטענת המבוקשת, אין לקבל את הטענה בדבר טעות מצד בני משפחת רשם בזכותו כוחות הביטחון. עוד נטען כי זיהוי המשיב כמעט שידעה את בקבוקי התבערה הוא ברור ולא היה כל צורך לעורך מסדר זיהוי. בהקשר זה נטען, כי גם אם בין זוגו של השוטר המזהה לא הצליח לזהות עצמו את המשיב, ניתן לכך הסבר.

דין והכרעה

12. כדי, ההחלטה בדבר מעטו של נאש עד תום ההליכים נעשית על סמך חומר הראות הגלומי, כאשר חומר זה טרם עבר את "מסנן" החקירה הנגדית. בשלב זה יש לבחון האם קיימים סיכוי סביר להוכחת אשמתו של הנאשם (בש"פ 3147/18 **חמייס נ' מדינת ישראל** (9.5.18); בש"פ 562/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (4.3.18); בש"פ 7494/18 **זוהר שעון נ' מדינת ישראל** (11.11.18)).

13. באשר לדרישה לקיומן של "ראיות לכאורה להוכחת האשמה" נקבע כי על המבוקשת להראות כי התשתיית הראייתית שבידה מקיימה סיכוי סביר להרשעת הנאשם. על בית המשפט לבחון אם קיימים בחומר הראות הגלומי מכילול, פוטנציאלי חזק די כך שלאחר ניהול חקירות ולאחר קביעת מהימנותו ומשקל הראיות ניתן יהיה לבסס עליה את אשמתו של הנאשם מעלה לכל ספק סביר (בש"פ 8087/95 **زادה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 133, 143-147 (1996) (להלן: "ענין זדה"); בש"פ 4211/09 **עליה נ' מדינת ישראל** (24.5.09) (פסקה 17)). על רקע זה נקבע כי ככל, לא יהיה בטענות בדבר מהימנותו או משקל הראיות כדי לשולח את קיומה של תשתיית ראייתית לכאורת. לצד זאת, נפסק כי במקרים חריגים, בהם ניכרות על פני הראיות סתיות ופירחות מהותיות, תישלל תשתיית ראייתית זו אך שלא תהא הצדקה למעטו

מאתורי סוג ובריח (בש"פ 12/8477 **פינиш נ' מדינת ישראל** (29.11.12); בש"פ 13/3526 **כיאל נ' מדינת ישראל** (13.5.13); בש"פ 18/2751 **מדינת ישראל נ' ابو עסא** (1.5.18); בש"פ 18/4458 **משיב נ' מדינת ישראל** (24.6.18)).

14. בכל הנוגע לראיות לכואורה להוכחת ביצוע בצוותא, נקבע כי די בשותפות ספונטנית שנוצרה על אתר לשם השגת מטרה משותפת שבני החבורה מודעים לה, גם אם לא הוכח מי מהשותפים ביצע את היסוד העובדתי של העבירה (בש"פ 18/9095 **אחמד סיידה נ' מדינת ישראל** (6.1.19))).

15. בכל הנוגע לאיישום הרាជון העיד המתלוון ע' כי המשיב היה בין הפוגעים בו: כך בהודעתו מיום 20.4.20 (הודעה מס' 16):

"... דאוד שאל אותי מה יש אמרתי לו تستכל על המצלמות אני רק מבקש שתסייעו את המצלמות מביתי זהה, ועוד הוא אמר לי שככל המחנה מלא בצלמות, אמרתי לו אין לי משחו נגד המצלמות במחנה אני רק מבקש שתציג את המצלמות מפתח ביתי ושלא יצפטו על הכניסה שלנו, וזה הוא התחליל לצעוק ואחר כך דחפו אותו והפלו אותו דאוד [המשיב] ושני בניו עד וחמודי ביחד התחללו לתקוף אותו כשהייתי על הרצפה, וזה עד שהחזיק סכין יפנית בידו הימנית ذكر אותו בפניים... והם כולם ביחד המשיכו להרבע לי, התחלתי לצעוק לעזרה מהאהחים שלי..."

כך גם בהודעתו של ע' מיום 20.4.12 (הודעה מס' 55):

"שאלה: בוא נניה ברורים מי הרבעץ לך?

תשובה: קודם כל דחפו אותו ברצפה והתנפלו עליו, כל ה-4 הרבעץ לי כשהייתי על הרצפה

שאלה: היה שלב שאתה עם הגב אליו?

תשובה: לפני שהפלו אותו על הרצפה הייתי עם הגב, הם תקפו אותו אז כולם התנפלו עליו.

שאלה: בזמן שאתה על הרצפה מה עשה דאוד [המשיב]?

תשובה: מכות, הדבר היה מהר ולא ציפיתי לדבר כזה.

שאלה: יכול להיות שהוא ניסה לעזרך אחרים?

תשובה: לא הוא היה הראשון".

16. בכל הנוגע לשימוש באלה, המიיחס למשיב באישום הרាជון, יש על כך עדויות ברורות בהודעתו השונות של ח'

ח' (עד תביעה 50): בהודעה מיום 30.3.20 (הודעה מס' 3) - בגילון מס' 4, שורות 116-113; בהודעה מיום 20.4.20 (הודעה מס' 17) - בגילון מס' 1, שורות 9-8; בהודעתו מיום 12.4.20 (הודעה מס' 53) - בגילון מס' 1 שורות 11-12. בנוסף, יש לכך תמיכה בהודעתו של מוחמד טאה (עד תביעה 64) מיום 6.4.20, שורות 56-57.

17. לטענת הסגנור, כל הودעותיו של עד זה רצופות שקרים. טענה זו אינה יכולה להתקבל. הדיון בריאות בשלב המעוצר אינו כולל התייחסות מדויקת להערכת מהימנות העדים, בכך שכך מכלול הריאות הוא בעל פוטנציאלי להעמיד סיכוי סביר להוכחת האשמה בסוף המשפט: בש"פ 18/18 **והושע שוקי רבי נ' מדינת ישראל** (15.2.18); בש"פ 18/1899 **פלוני נ' מדינת ישראל** (27.3.18); בש"פ 18/5599 **קוצר נ' מדינת ישראל** (30.7.18); בש"פ 19/2345 **פלוני נ' מדינת ישראל** (18.4.19). בשלב הלאורי שבו אנו נתונים, אין די בהצבעה על סתריות בדבריו העדים, אלא יש להראות כי הסתריות גלויה על פניהן, וכי הן מקעקעות את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ויצגה כמשמעות יסוד: בש"פ 11/385 **ציוו נ' מדינת ישראל** (20.1.11); בש"פ 11/352 **ארז איספי ברוי נ' מדינת ישראל** (25.1.11) פסקה 9. לא זהו המצב בעניינו. ביחס לאים הראשון, מצאתי קיומן של ראיות לכואורה להוכחת האשמה וכי חומר הריאות הוא בעל פוטנציאלי להעמיד סיכוי סביר להוכחת אשמו של המשיב בסוף המשפט.

18. בכל הנוגע לאיום השני, נטען על ידי הסגנור כי בני משפחתו רשק לא היו מודעים לכך שכוחות הביטחון מתקרבים לביתם וכי בטיעות סברו כי מדובר בפעולה תגמול של משפחחת ח'. בעניין זה ציין בהודעתו של המכונה 249 מיום 31.3.20 (הודעה מס' 42) כדלקמן:

"**שאלת: היו ילדים בבית?**

תשובה: כן.

שאלת: מה עשיתם אתם?

תשובה: היה ילד אחד, אותו נהלה כמו האישה, חיפוש חיצוני על גופו כולל הרמת בגדים עליונים לטובת שלילת החזקת אמל"ח.

שאלת: איך הילד בתחילת שצעק "צבא", ידע שאתם כוחות ביטחון והרי הייתם בגדים אזהרניים.

תשובה: הכוח של [המכונה] 191 הגיע לכיווןנו. ככל הנראה לאחר שהבחינו ב-191 מתקדם לכיוונו, הגיע להזהיר את יושבי הבית.

ניתן להבין מהודעתו של המשיב עצמו כי הוא היה מודע לכך שמדובר בכוחות הביטחון (צבא). לעניין זה אפנה להודעתו מיום 4.4.20, בעמ' 7 שורות 9-11:

"**T. אני ישנתי בביתי בתוך החדר בשעה 17:00 ממשהו צהה, שמעתי רעשיהם וקולות בחוץ, בכוון הסתכלתי בחלון, שמעתי שאומרים צבא, צבא ויש בחורים שזורקים אבנים על הצבא, קמתי בrichtה לראות אם מי מהבנים**

שלו היה בחוץ, שמעתי קולות של ירי וזריקת אבני ושברי זכוכית..."

המסקנה העולה מן האמור היא שלא ניתן לקבל בשלב זה את הטענה כי מדובר בהגנה עצמית למול מתקפת נקם של משפחת ח'.

19. כאמור, עיקר טענות המשיב נוגעות לכשל בזיהוי. בסיס היזיה עומדת הودעתו של המוכנה 184 מיום 31.3.20 (הודעה מס' 40) בעמ' 1:

"ברגע שאני עולה אני מסתכל לכיוון הבית, אני מזהה אדם מבוגר הלובש חולצה חומה שלאחר מכון התברר שהוא אבי המשפחה, מדליק בקבוק תבערה ומתכוון ליידות אותו לעבר הכוח, אני נותן צעקה ומבצע ירי לכיוון חומה שנמצאת ממש מתחת לחשוד על מנת למנוע ממנו לזרוק את הבקט"ב, החשוד מסתתר וממשיך את הבקט"ב לכיוון הסמטה אך לא לעבר הכוח..."

תמייה בהודעה הנ"ל מציה בהודעתו של המוכנה 327 מיום 31.3.20 (הודעה מס' 41) בעמ' 1:

"... אני מתחילה לנחל משא ומתן עם המשפחה, אני מסביר להם שאנחנו כוחות משטרתיים, מכינה "גי"ש" וכי כדאי להם מואוד להפסיק ולהקשיב למה שאני אומר, זיהיתי בן אדם מבוגר עומד בכניסה לבית מעל גורם המדרגות, כשהתחלתי לדבר אותו שאלתי אותו מי הוא, ענה לי כי הוא בעל הבית, אבי של עז. תוך כדי הבנתי מבן זוגי 184 שהזיהה אותו מדליק בקבוק תבערה ומשליך אותו לעבר הכוח העוזר בפתח החצר, אמרתי לו שכדי לו מאוד להקשיב למה שאני אומר לו ושלא כדאי לו שאנו ניכנס לבית ולא יקשיבו לנו, אנחנו ייפגעו".

20. לטענת הסגנור, לא נערכ מסדר זיהוי תמונות, המזהה את המשיב כאב המשפחה למרות שנערכו 14 איש. נטען כי כל בני משפחת רשק שיצאו מנ庭 הבית הופשו מלבושים ועל כן לא ניתן היה לזהות את המשיב לפי צבע בגדיו. עוד נטען כי המוכנה 387 מתאר דמות אחת שראה על גג הבית "לבוש שחור". נטען כי הودעה זו סותרת חזיתית את הودעת המוכנה 184.

21. הטענות בדבר כשל בזיהוי המשיב מקומם בהליך העיקרי ולא בשלב זה. קיומן של ראיות לכואורה לצרכי מעוצר עד תום ההליכים נקבע לפי המבחן של "אם נאמין": אם נאמין לראיות הטבעה האם יהא בהן כדי לחיב את המסקנה שהעורר ביצע את המעשה המוחוס לו (ענין זדה, עמ' 163-167; בש"פ 8526/18 **חוסטם כנעאן נ' מדינת ישראל** (17.12.18) פסקה 12). בש"פ 4253/13 **שמעון סוסן נ' מדינת ישראל** (27.6.13) נקבעו הדברים הבאים, היפכים גם לענייננו:

"במקרה הנוכחי, אכן, טוב היה לו היו השוטרים מפרטים בהודעתיהם את הבסיס לזרחיים של העוררים, ובמהירות האם היזיה עשה על בסיס תווים פנים, על בסיס צורת הליכה, על בסיס לבוש או על בסיס מאפיינים

נוספים, וכן עומדים על האופן שבו סיעה ההכרות המוקדמת להכריע באשר לזיהויים של העוררים. יחד עם זאת, המסגרת המרכזית לבחינת שאלות אלו בדבר טיב הזיהוי היא בהליך הפלילי עצמו, בו "חקרו השוטרים על הזיהוי ואופן ביצועו. כאמור, בשלב זה בוחנים אנו רק את קיומן של ראיותلقאה".

המסקנה מן האמור הינה כי אין בטענות המשיב לגבי ה成败 בזיהוי כדי לכרטס בתשתיית הראייתית הלכאורית המבוססת באופן סביר את הסיכוי להרשותו באישום השני. עד כאן דרבינו לעניין הראיותلقאה.

22. בכל הנוגע לעילת מעצר, דומה שאין מחלוקת כי העבירות המיוחסות למשיב ונסיבות ביצוען מקומות נגדו עילית מעצר של מסוכנות לביטחונו של אדם ולבטיחון הציבור, בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרם), התשנ"ו-1996. כמו כן, מתקיימת חזקה סטטוטורית בדבר מסוכנות המשיב לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(ב) לחוק הנ"ל, שענינו עבירה שבוצעה באלימות חמורה תוך שימוש בנשק קר או חם. בנוסף יש לציין כי אלימות נגד שוטרים (כמיוחס למשיב באישום השני) מעידה על מסוכנות גבוהה ביותר ועל העדר מORAמן החוק ומ豁免 המmons על אכיפתו (בש"פ 748/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (7.2.13)).

23. גם כאשר קיימתUILת מעצר ואף בעבירות חמורות, על בית המשפט לבדוק את האפשרות לשחרור נאשם לחילופת מעצר (בש"פ 1911/11 **רועי רוזה נ' מדינת ישראל** (22.3.11)). בchnerה זו נעשית למרות קיומן של UILות מעצר כמו מסוכנות או חשש לשיבוש הליכי משפט (בש"פ 5927/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (16.8.10)). על אף קיומה שלUILת מעצר בגין מסוכנות, יש לבחון האם ניתן להשיג את תכלית המעצר בדרך שפוגעתה בחירותו של הנאשם היא פחותה, כמצאות סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרם (בש"פ 5654/13 **סעיד אבו מוך נ' מדינת ישראל** (26.8.13)). ראו למשל בchnerה של חילופת מעצר בעבירה של ניסיון רצח (בש"פ 3610/13 **בראנץ נ' מדינת ישראל** (30.5.13)) וכן ראו הפניה לחקירה בעבירת רצח (בש"פ 4054/13 **גפן פטר נ' מדינת ישראל** (17.6.13)).

24. משום כך, נערכה פניה מוקדמת לשירות המבחן, על מנת לברר את האפשרות של הגשת תסקير מעצר ביחס למשיב, לנוכח המגבילות שהן תוצאה של מצב החרום המיחוד שהוכרז עקב מגפת הקורונה. על פי הودעת שירות המבחן, תסקיר מעצר בעניינו של המשיב יוגש עד ליום 4.6.20 ובפועל אכן הוגש תסקיר ביום 20.2.6.20. בעקבות כך ניתן היה לבחון את הצעתו של הסגנור, בדבר מעצר באיזוק אלקטרוני במקום מרוחק משכונת שועפט, הפקדת כספי ערבות ממשוואותים, עיקוב יציאה מן הארץ ותנאים נוספים שיאפשרו את אין המסוכנות.

25. סוף דבר: נקבע כאמור כי קיימות ראיותلقאה ביחס לחלקן של המשיב הן באישום הראשון והן באישום השני. עוד נקבע כאמור, כי קיימת מסוכנות וכל שנותר הוא לבחון, בעקבות הגשת תסקיר המעצר, את האפשרות של חילופת מעצר, או מעצר באיזוק אלקטרוני, בchnerה שתעשה בדין שנקבע להיום.

ניתנה היום, י"ב סיון תש"פ, 4 يونيو 2020, במעמד הנוכחים.

אבייגדור דורות, שופט